

Wilt u voorlezing van deze preek in uw gemeente even melden via contact@vanbruggenpreken.nl ?

DE VRUCHT VAN DE GEEST.

Als kenmerk van de gemeente (Galaten 5:22-24)

[1]

Gemeente van onze Heiland,

(Intro)

Wij leven, broeders en zusters, in een tijd van *emotie en ervaring*. [2.1]

Mensen zijn gewend de dingen opvallend te zien voor de TV en ze zijn er aan gewend geraakt dat emoties heel zichtbaar worden gemaakt. Tranen bij stille tochten. Woede bij zinloos geweld. En altijd de camera! En ook altijd weer gauw vergeten. [2.2]

In zo'n wereld lijkt de kerk soms erg *statisch*: het is het huis van God, de woning van de heilige Geest. Zegt men, belijdt men. Maar hoe merk je dat dan en waar wordt het opvallend zichtbaar? [2.3]

Het is geen wonder dat er in onze tijd weer veel verlangen is naar *waarneming* van het werk van de Geest en naar emotionele en opzienbarende demonstraties van zijn werk in de gemeente.

Wordt het geen tijd om de tongen weer los te maken en *tongentaal* in ere te herstellen? Wat merk je van een kerk waar alleen maar in gewone taal wordt gesproken?

Wordt het geen tijd om de *dienst van de genezing* te herstellen? De verlossing van God moet toch zichtbaar, camera-ready, worden in deze wereld? Gebedsgenezers verheugen zich in toenemende populariteit.

Sommigen gaan zelfs zo ver, te beweren dat je eigenlijk niet van de Geest van God bent, wanneer dat niet zichtbaar en voelbaar is in tongen en genezingen.

En is het ook niet waar, dat je de Geest pas echt gewaar wordt in die bijzondere gaven en effecten? Voor het gevoel van de mensen lijkt dit eigenlijk wel zo te zijn.

*

Is het volgens de bijbel ook zo?

De apostel Paulus was vol van bijzondere werkingen van de Geest: hij kon in tongen spreken, hij kon genezen, hij is opgenomen geweest in de derde hemel. [2.4]

Hij zou een boekje open kunnen doen over het waarneembare en emotionele van de gaven van de Geest in zijn leven.

Toch schrijft hij slechts zelden over deze bijzondere, opvallende gaven die sommigen ontvangen. En hij doet dat dan min of meer noodgedwongen (eigenlijk alleen in de brieven aan Korinte, waar problemen waren gerezen rondom de gaven van de Geest).

Wel schrijft hij in veel van zijn brieven over het werk van de heilige Geest in *alle* gelovigen. Hij hoeft zich dan niet af te grenzen tegen een scheefgegroeide praktijk zoals in Korinte. Zo bespreekt hij ook in de brief aan de Galaten het werk van de Geest in de gemeente. In deze brief kan hij, net als in Romeinen en Efeziërs en andere brieven, daar rustig en evenwichtig over schrijven zonder zich af te hoeven grenzen tegenover misbruik van sommige gaven.

Het onderwerp is belangrijk genoeg.

Want de heilige Geest woont in de gemeente. Het is heel wezenlijk en belangrijk dat de kerk ook echt een woonplaats van die Geest is. En dat je dat kunt zien en waarnemen.

Daarom weidt hij erover uit in de hoofdstukken 5-6 van de brief aan de Galaten.

Aan de vruchten ken je de boom: aan de Geest herken je de kerk. En niet andersom!

*

Maar wat is de vrucht waaraan je deze boom herkent?

Wat is de vrucht van de Geest in de gemeente? **[3.1]**

Dat lezen we kernachtig in een paar zinnen uit dit bijbelgedeelte. Speciaal wanneer de apostel schrijft dat de vrucht van de Geest is:

Liefde **[3.2]**,

vreugde, **[3.3]**

vrede, **[3.4]**

geduld, **[3.5]**

vriendelijkheid, **[3.6]**

goedheid, **[3.7]**

trouw, **[3.8]** (de vertaling 1951 verdient hier de voorkeur; de Statenvertaling en de NBV hebben hier „geloof“)

zachtmoedigheid, **[3.9]**

zelfbeheersing. [3.10]

Kent u deze negen kernwoorden voor de kerk uit uw hoofd?

Ik was in de Verenigde Staten eens in een evangelisatiepost in een zwarte woonwijk. De predikant die daar voorging, zei dat de gemeente eerst maar eens die kernwoorden uit het hoofd moest leren opzeggen om ze in het hart mee te dragen door de week. En samen repeteerden we opnieuw en opnieuw:

De vrucht van de Geest is

liefde, [3.11]

vreugde, [3.12]

vrede, [3.13]

geduld, [3.14]

vriendelijkheid, [3.15]

goedheid, [3.16]

trouw, [3.17]

zachtmoedigheid, [3.18]

zelfbeheersing. [3.19]

Net zo lang totdat we het uit ons hoofd kenden.

Ik kan u dat ook aanraden om het thuis te doen met uw kinderen: zo leren ze de kernwoorden van de Geest en zo vinden ze gemakkelijker het spoor van de heilige Geest in deze tijd. En mochten jullie als kinderen die reeks woorden onder de preek alvast gaan leren, dan kun je straks bij thuiskomst je ouders verrassen en verbazen!

Laten wij nu in deze dienst eerst nog wat verder nadenken over wat Paulus hier schrijft over die vrucht van de Geest.

[4]

DE VRUCHT VAN DE GEEST ALS KENMERK VAN DE GEMEENTE

1. *Herkenning*
2. *Ontvangst*
3. *Bescherming*

1. (*[De vrucht van de Geest als kenmerk van de gemeente:] 1. Herkenning*) [5]

Misschien missen wij bij voorbaat wel iets in deze kernwoorden. Ik lees hier niet de tongentaal en ook niet de gebedsgenezing. [6.1]

Eigenlijk mist u hier misschien wel alles waarnaar we nu juist vandaag verlangen: waarneembare, met de video vast te leggen gebeurtenissen en emoties. Hoe kun je nu „zachtmoedigheid“ filmen? En hoe kun je „vrede“ meetbaar maken? Zijn het niet vage termen en werkelijkheden? Zal dit wel aanspreken in onze tijd? De dingen die Paulus noemt, hebben nu eenmaal geen hoog video-gehalte. Het zijn geen sensationele dingen. [6.2]

*

Toch zijn het, wanneer we er wat langer naar kijken, wel bijzondere zaken: „Liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing“.

Vindt u dat te gewoon en te algemeen?
Maar dat is dan toch eigenlijk wel een vergissing.

Ik denk namelijk dat het omgekeerde van deze lijst juist gewoon is en algemeen, dagelijks voorkomend, ook in de kerk. [6.3]

Laten we het eens omkeren.

Hoe vaak leeft niet het omgekeerde van liefde, namelijk *haat*, in menselijke verhoudingen, ook tussen christenen.

Hoe vaak leeft niet het omgekeerde van vreugde, namelijk *gemopper en geklaag*, bij oudere mensen wanneer je ze opzoekt. En ook bij jongere mensen wanneer ze hun kritiek spuien.

Hoe vaak leeft niet het omgekeerde van vrede, namelijk *ruzie en twist*, in huwelijken en gezinnen en tussen burens onderling.

Hoe vaak leeft niet het omgekeerde van geduld, namelijk *opvliegendheid en drift*, in gesprekken en gemeentevergaderingen en in reacties op wat naar onze smaak te weinig of teveel verandert in de kerk.

Hoe vaak leeft niet het omgekeerde van vriendelijkheid, namelijk *botheid en elkaar voorbijlopen*, onder mensen, ook in de kerk.

Hoe vaak leeft niet het omgekeerde van goedheid, namelijk *gemeenheid en slechtheid*, in ons gedrag, openlijk of heimelijk?

Hoe vaak leeft niet het omgekeerde van trouw, namelijk *ontrouw*, in relaties tussen jongens en meisjes, tussen mannen en vrouwen? Sommige mensen geloven niemand meer, wantrouwend als ze zijn geworden.

Hoe vaak leeft niet het omgekeerde van zachtmoedigheid, namelijk *hardheid*, in het oordelen over elkaar?

Hoe vaak leeft niet het omgekeerde van zelfbeheersing, namelijk *uitspatting en je te buiten gaan, dronkenschap en ongeregeld leven*, onder christenen?

Soms zeggen de mensen met recht dat het kenmerk van heel wat christenen vaak is: „haatdragend, mopperig, ruziënd, driftig, onvriendelijk, oneerlijk, onbetrouwbaar, hard en losbandig“. Dat is waarneembaar en vrij alledaags.

*

Stelt u zich nu eens een gemeente voor waar dat allemaal helemaal niet meer voorkomt en waar het omgekeerde de toon aangeeft, altijd en overal.

Een gemeente waar de mensen allemaal aardig met iedereen omgaan, allemaal vreugde uitstralen, allemaal in vrede met elkaar leven, allemaal heel geduldig zijn, allemaal vriendelijk zijn voor alle mensen, allemaal echt goede burens en collega's, allemaal mensen op wie je kunt rekenen, allemaal mild in hun oordeel, geen van allen losbandig of uit de band springend. **[6.4]**

Kent u die gemeente?

Dat is de kerk waar de Geest woont.
Daar is de vrucht van de Geest waarneembaar.

En ik garandeer u, dat die vrucht opvalt bij het leven!
Zo'n gemeente schittert als een heldere ster in een duistere wereld.
Dat is buitengewoon: dat is nu de vrucht van de Heilige God zelf.

*

Dit is dus ons ideaal, dit is de regel van de Geest voor ons kerkelijk leven.
Zo worden we geestelijke mensen.

En Paulus zegt: „Er is geen wet die daar iets tegen heeft“.
Wat bedoelt hij daar nu mee?

De wet dat is het Oude Testament, de wet van Mozes. [7.1]

De Galaten werden niet meer onderworpen aan die wet van Israël.

Maar betekende dit nu niet dat deze wet tegenover hen stond en hen aanklaagde? Zij waren toch maar mooi buitenstaanders, buiten de wet. En dat geeft geen pas.

Maar Paulus heeft in zijn brief een onderscheid gemaakt tussen twee dingen. Enerzijds is er de wet van Israël, met de besnijdenis, waarin men niet meer hoeft ingelijfd te worden. Men hoeft geen jood te worden om christen te zijn. [7.2]

Anderzijds blijft diezelfde wet als de geestelijke liefdeswet van God natuurlijk volop gelden: zij wordt niet opeens afgeschaft alsof liefde er nu niet meer toe doet.

De Geest sticht niet een nieuwbouw-kerk met hele andere en schokkend nieuwe ervaringen. De Geest werkt aan dezelfde stijl als in de tijd van Mozes en Israël. De wet van Mozes is de vrucht van de Geest in de knop! [7.3]

Wie de vrucht van de Geest vertoont, is in lijn met Mozes en de wet laat hem met rust, want hij is al waar hij wezen moet.

Ik wil dit met een aantal voorbeelden verduidelijken en ik volg nog een keer de lijst die Paulus geeft als typering van de vrucht van de Geest. We zien dan waar je de vrucht van de Geest moet zoeken. Aan welke boom. Aan de boom van het Oude Testament. [7.4]

- Liefde is de kern van de wet van Mozes: zelfs de vijanden moest men voorthelpen wanneer zij onderweg in nood werden aangetroffen.

- Blijdschap is een kenmerk van de wet van Mozes: Mijn ziel verblijdt zich in de HERE!

- Vrede is een opdracht van de wet: zelfs voor de buurlanden moest Israel het goede zoeken en de vreemdeling en de bijwoner moesten in vrede kunnen wonen.

- Geduld wordt in Spreuken steeds weer aanbevolen: de driftige verliest, maar wie lankmoedig is overwint een stad!

- Vriendelijkheid is een voorschrift van de wet, zelfs voor de ossen die men laat dorsen!

- Goedheid is een voorwaarde voor het ingaan in de tempel van de HERE.

- Trouw is een eerste vereiste van de HERE die zelf de trouwe God is tot in duizend geslachten.

- Zachtmoedige antwoorden, zegt Spreuken, doen de toorn bedaren.

- En zelfbeheersing is een richtlijn van Mozes tegenover elke opvliegendheid.

Kortom: wie de vrucht van de Geest heeft, past in het profiel van de wet!

Hij staat in het zonlicht van Mozes' God!

Zo ben je een bijbels mens.

*

Wij kunnen hieruit iets leren voor vandaag. Mensen vragen vandaag vaak naar de herkenbaarheid van de Geest vanuit hun eigen ideeën. Zij hebben hun voorstellingen, die vaak sterk beïnvloed zijn door het milieu waarin we momenteel leven. En dan wordt *het opvallende en de emotie* in deze TV-tijd ook al gauw het belangrijkste voor de werken van de Geest.

Maar om het profiel van de Geest te vinden, moeten we de bijbel als geheel kennen. Ook het Oude Testament, de wet. Leest u vaak Spreuken, waar de wet wordt omgemuut tot het dagelijks kleingeld? Wanneer u Spreuken door en door kent, dan weet u ook wat de richting is van de Geest. Maar als u het Oude Testament laat voor wat het is, dan raakt u uw richtingsgevoel kwijt als christen.

De heilige Geest begint niet in het Nieuwe Testament: Hij begon al in de wetten van Mozes. Veel lezen van dat Oude Testament, de wetten, de lessen en de wijsheid ervan, geven ons de goede smaak voor de vrucht van de Geest.

Dat helpt ons te herkennen wat in stilte groeit maar heel opvallend is wanneer we er oog voor krijgen.

We leren de werkingen van de Geest waarnemen en opmerken waar ze zijn.

We leren verwonderd worden over liefde, zachtmoedigheid, vrede, trouw, zelfbeheersing in de leven van Gods kinderen, in hun huwelijken en gezinnen, in hun werk en als burenen.

Tenslotte wil de Geest van God niets anders dan het oorspronkelijke beeld Gods weer in ere herstellen in de mens. [7.5]

Hij wil van ons geen opvallende uitzonderingen maken, maar juist hele goede, eerlijke en gewone mensen naar zijn beeld en gelijkenis. Laten ook wij ons daarop richten in deze tijd. En dankbaar zijn zo vaak we die vrucht van de Geest met verwondering opmerken in onze omgeving.

2. (*[De vrucht van de Geest als kenmerk van de gemeente: 1. Herkenning:] 2. Ontvangst*) [8]

Tot nu toe heb ik met u steeds die lijst van vele deugden en gaven doorgenomen. Bijna raakten we de tel kwijt. En toch kun je de tel niet kwijt raken, want er is maar één vrucht van de Geest. Één en niet meer. Leest u maar wat Paulus schrijft: „De vrucht [enkelvoud] van de Geest is....” Weliswaar noemt hij daarna vele dingen, maar die vele dingen zijn samen de éne vrucht. [9.1]

Je kunt zeggen van een meloen dat ze sappig is, kleurig, smakelijk, met veel pitten, goed voor de dorst enz. Maar je kunt niet een paar van die dingen weglaten zonder de meloen te verliezen. Een meloen die kleurig is maar niet sappig, is geen goede meloen. En een meloen die niet smakelijk is, wordt ook minder geschikt om de dorst te lessen. [9.2]

Zo noemt Paulus een aantal kenmerken van de éne vrucht van de Geest, maar die kenmerken horen bij elkaar en zijn niet los verkrijgbaar.
Het gaat juist om het geheel van deze vrucht.

*

En nu zien we nogal eens dat mensen er iets uit pikken. Ze zijn weliswaar niet sterk in vriendelijkheid en trouw, maar ze zijn wel erg lankmoedig. Dus er is toch wel een deugd of een vrucht van de Geest. En dat is dan hún sterke punt! [9.3]

Maar Paulus leert ons dat we voor God de héle vrucht moeten willen dragen. De kerk kan zich niet rechtvaardigen met een selectie van het werk van de Geest. Zij moet *vervuld* willen worden van de Geest. „Vervuld´´: dat is geen selectie.

En wanneer u nu de lijst nog eens doorneemt, zou u eens moeten aanstrepen waarin u wat zwak bent! Bent u wat zwak in liefde? Of bent u juist zwak in blijdschap? Of in trouw? Of ontbreekt het u aan zelfbeheersing? Onderstreep dat woord waarin u zwak bent.

En haast u om u te trainen in juist dat aspect van de vrucht van de Geest.

Dat geldt ook voor hele gemeenten.

Bent u heel trouw, maar niet erg gewend aan vriendelijkheid? Maak daarvan dan eens een aandachtspunt bij uw opbouwwerk in de gemeente. Een jaaragendum gewijd aan vriendelijk omgaan met elkaar.

Want je kunt niet het één pakken en het andere laten liggen.

Want daarvan wordt het nu zo bijzonder in de gemeente: dat we de *geheelheid* van deze vrucht vertonen.

*

Is dat een ideaal?

Ja.

Is het een opdracht?

Ja.

Maar hoe volbreng je die?

Door te erkennen dat dit een Geestesvrucht is.

Het is niet onze prestatie of het resultaat van onze training tot zelfverbetering.

Maar het is de vrucht van de heilige Geest. [9.4]

Zij groeit uit Hem en door Hem.
Dat betekent: je mag daarom ootmoedig bidden.

Je mag *vragen* om in Hem en door Hem te mogen groeien en bloeien.
De vrucht van de Geest is ons *gebedsprogram*.

„Geest uit God, doe in ons groeien de vrucht van liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing.”

Dat alles wat de wet van óns vroeg, mogen wij vragen aan de Geest van Christus.
Heilig is Hij in ons midden.
Bereid om ons deze vrucht te doen dragen.
Zijn wij bereid die te ontvangen en is het ons grootste verlangen? Is het daarom ook steeds een onderwerp in úw gebed?

3. (*[De vrucht van de Geest als kenmerk van de gemeente: 1. Herkenning; 2. Ontvangst] 3. Bescherming.*) [10]

Kunnen wij dit vrucht dragen van de Geest ook belemmeren?
Kennelijk wel. [11.1]

Paulus omringt zijn woorden over de vrucht van de Geest met allerlei waarschuwingen. [11.2]

In vers 13b lezen we als verandering voor het elkaar dienen door de liefde dat wij „onze vrijheid zouden gebruiken om onze eigen verlangens te bevredigen”.

In vers 15 waarschuwt de apostel: Wanneer u elkaar aanvliegt, pas dan maar op dat u niet door elkaar wordt verslonden.”

En in vers 16b lezen we de oproep: „Voldoet niet aan de begeerte van het vlees” (NBG-vertaling 1951) of zoals de NBV het weergeeft: „Wees niet gericht op uw eigen begeerten.”

Het omgekeerde wordt opgedragen in vers 24: „kruisig het vlees met zijn hartstochten!” (NBG-vertaling 1951). Of zoals de NBV het weergeeft: „sla uw eigen natuur met alle hartstocht en begeerte aan het kruis”.

We moeten, zegt vers 26, „elkaar de voet niet dwarszetten uit eigenwaan en elkaar geen kwaad hart toedragen”.

Opvallend is dat bij de vrucht van de Geest *niet* staat: „Je *moet* deze vrucht dragen”. De vrucht is

een *geschenk* van de Geest. Een kado mag je *ontvangen*.

Maar dan moet het *onkruid* op de akker gewied worden. En daarvoor krijgen we wél een *opdracht*: we moeten niet langer leven naar het vlees. [11.3]

Met andere woorden: Wanneer je de vrucht van de Geest wilt ontvangen, moet je inspanning zich niet alleen richten op de *deugden*, maar ook op het *bestrijden van de ondeugden* die de Geest in de weg zitten.

Voor het gevecht om de vrucht van de Geest, moet je twee kanten opkijken.

Gód gééft wel, maar de duivel wil je ongeschikt maken om te ontvangen.

Wanneer je als kind een eigen stukje krijgt in de tuin om daar wat mee te doen, kun je stekjes planten en zaadjes onder de aarde verbergen. Maar als je verder niets doet, gaat het niet goed. Wanneer je met de armen op je rug gaat staan wachten op de bloemen en de vruchten, zul je heel iets anders zien gebeuren. Je ziet onkruid opkomen. En als je dat onkruid niet gaat uittrekken, zal het alles overwoekeren en je zult nooit een bloem of een vrucht zien. Dus: aan de slag en ruk steeds weer het opkomend *onkruid* uit. Maar vergis je niet. Je kunt de *goede* plantjes niet omhoog trekken. Daar zorgen de zon en de regen voor. Je kunt de aardbeienplantjes niet een handje helpen. Die vrucht moet groeien. Je kunt alleen maar zorgen dat die groei niet belemmerd wordt door de vele soorten onkruid die er zijn.

Zo is het nu ook met de vrucht van de Geest in je leven. De Here zorgt voor de groei daarvan, maar wij moeten zorgen dat die groei niet wordt belemmerd door de vele soorten onkruid en liefdeloosheid en zelfzucht. We moeten aan het wieden in ons leven.

Sommige christenen willen de groei van de Geest wel uit de grond trekken: ze zijn altijd maar met groeivragen bezig. Maar Paulus zet ons op een ander spoor: wil je dat de vrucht van de Geest groeit en dat jezelf als christen groeit? Bidt daar veel om, maar concentreer je verder vooral op de vele soorten onkruid die uitgetrokken moeten worden uit je leven!

*

In dit verband gebruikt Paulus meer dan eens het woord „vlees”. In vers 17 lezen we dat het begeren van het vlees ingaat tegen de Geest. [11.4] In de NBV is dit woord steeds omschreven zodat het minder opvalt, maar uit andere vertalingen weten we wel dat Paulus als tegenstelling tot de Geest vaak het verzamelwoord „vlees” gebruikt.

Wat is „het vlees”?

Voor de Griekse lezers was dat aardig duidelijk: zij kenden die term voor de ongecontroleerde hartstochten van de mens. Het is het vlees zonder botten, natuur zonder beginsel, leven zonder richtlijn. Het wordt dan het leven uit driften zonder de teugels van verstand en bezonnenheid. Het vlees, dat is „uit je dak gaan”.

Grieken waren er wel van overtuigd dat vlees botten nodig heeft en dat de natuur ook normen nodig heeft en dat je principes moet hebben waarnaar je leeft met wat je bent en kunt en met wat in je woelt

aan gevoelens en impulsen.

Het verschil met Israël is dat binnen Gods volk niet het menselijk verstand bepaalt wat goed is en wat normen of waarden zijn, maar de openbaring van de Schepper. Tegenover het vlees staat dan niet meer het *verstand*, maar de *Geest* van boven.

Wanneer een mens nu maar doet waar hij zin in heeft of aanrent achter wat in hem opkomt aan lusten of gevoelens of impulsen, leeft hij als een ongeremd en ongecontroleerd mens. Alsof hij geen verstand heeft en geen beheersing van impulsen en gevoelens.

Veel van het Nederlandse uitgaansleven op zaterdagavond, vrijdagavond en soms ook al donderdagavond bestaat uit „leven uit je vlees“, „doorzakken“, „remmen los (lichamelijk en geestelijk)“.

Het vlees slaat in het weekend op hol. En bezuiden de rivieren viert het carnaval.

Paulus duidt met dit woord, dat zijn lezers goed kenden, op de menselijke mode van iedere tijd.

Dat is de brede weg waaraan mensen gewend zijn geraakt, ook in hun kijkgedrag en in hun drinkgedrag.

Op die brede weg kun je makkelijk meelopen met je omgeving.
Maar de weg van het vlees leidt niet naar het hemelrijk.

Wie uit zijn dak gaat, vliegt niet naar de hemel!

*

In de verzen 19b-21a noemt Paulus het bij de naam:

Ontucht
Zedeloosheid
Losbandigheid
Afgoderij
Toverij
Vijandschap
Tweespalt
Jalouzie
Woede
Gekonkel
Geruzie
Rivaliteit
Afgunst
Bras- en slemppartijen

Het is een lange lijst. En hij kan nog eindeloos worden uitgebreid. Paulus stopt op een goed moment en schrijft dan dat je nog lang zou kunnen doorgaan. Hij voegt eraan toe de woorden: „En nog meer van dat soort dingen“

Hier is een *veelheid* van werken. Bij de Geest is er één vrucht, maar hier zijn de „vele werken van het vlees“.

Waarom nu een *meervoud*? Omdat de Geest verenigt en samenbindt, maar de ongeremde menselijkheid drijft uiteen. Het gaat hier om verwoestende werken, waarbij je de ander beschadigt en opzadelt met de bittere gevolgen van je eigen ongeremdheid.

Wat hier achterblijft is een veelheid aan puinhopen. Ga maar eens vragen bij het RIAG. En zie maar eens hoe snel de behoefte aan Jeugdzorg toeneemt in Nederland. Terwijl de Geest de naaste heelt, laat het vlees een spoor van littekens en verwoestingen na.

*

Daarom zullen we onkruid moeten wieden om ruimte te maken voor de vrucht van de Geest.

Paulus zegt: „Je moet het vlees kruisigen!“ [11.5]

Om dit goed te begrijpen, moet u wel weten wat „kruisigen“ is.

Dat is niet hetzelfde als „doden“. Het betekent: „*veroordelen* tot de dood“.

Voor ons is het nog niet zo gemakkelijk om de werken van het vlees te *doden*, maar van ons wordt wel gevraagd dat wij ze *veroordelen* en naar de dood verwijzen.

Dat is iets anders dan de boeken lezen en de programma's bekijken en de sites opzoeken waar de vele werken van het vlees worden omschreven, getoond en aangeprezen.

„Bekijken“ en „opzoeken“ is het omgekeerde van „kruisigen“.

Wanneer we de werken van het vlees niet bewust kruisigen, veroordelen, aan de kant zetten, geen ruimte gunnen, dan zullen die werken gaan woekeren en de vrucht van de Geest verstikken.

Daarom is het zo belangrijk dat wij de oneerbare en onbetrouwbare werken *haten* en er van af willen.

Geheelonthouding is een goede weg wanneer het gaat om dronkenschap, losbandigheid, onreinheid, opvliegender enz. Wat is er mis mee om op onze visites voortaan geen alcohol te schenken zoals bijna alle christenen in de wereld zich van alcohol onthouden?

Het ontvangen van het *goede* van de Geest begint met het *haten* van het slechte.

Dan zeggen we niet meer: „Ach, anderen zijn ook wel eens dronken“. Dan zeggen we niet meer: „Anderen leven ook zo in hun verkering“. Dan zeg je niet meer: „Anderen denken ook eerst aan zichzelf“. Of: „Anderen slaan ook terug“. Of: „Iedereen verzwijgt wel eens wat in zijn huwelijk of voor zijn ouders“.

Dergelijke gezegden zijn de slangen op de weg.
Verafschuw die slangen!

Kruisig de werken van het vlees met zijn hartstochten en begeerten!

Dan komt de weg vrij voor de Geest in ons leven.
Bedroeft die Geest niet en blokkeert hem niet.

*

Dit is, gemeente, geen eenzame worsteling.
Paulus schrijft: „Wij behoren Jezus Christus toe´´. [12.1]

Wij zijn gekocht.
Er is iemand dichtbij ons.

Iemand die ons liefheeft.
Die voor ons stierf aan het kruis.
En die leeft om voor ons te bidden.

Hem mogen we toebehoren.
Zijn eigendom in leven en sterven.
Dat is onze grote troost en ons enige houvast voorgoed.

Hoe meer je Hem toebehoort, hoe groter de afstand wordt tot de hartstochten en begeerten.
En door zijn Geest komt Hij woning in u maken.

Er gebeurt iets opzienbarends.
De TV is er te klein voor.
Zo groot is het.
Zo wonderlijk.
Dat Hij ons geeft de zoete vrucht die het leven van onze naaste doet glanzen.

De vrucht van de Geest.
Vol liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid,
zelfbeheersing.

De wet van Mozes lacht ons toe en herkent ons.
De Vader verheugt zich over de planting van Christus.
Niets is méér opvallend in deze wereld!
Niets is méér de moeite waard in de kerk om voor te bidden. [12.2]

Laat me-in U blijven, groeien, bloeien,
O Heiland, die de wijnstok zijt!
Uw kracht moet in mij overvloeien,
Of ´k ben een wis verderf gewijd.
Doorstroom, beziel en zegen mij,
Opdat ik waarlijk vruchtbaar zij!
(Liedboek 78:1)

AMEN. [13]